

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΑΡΑΝΤΟ ΚΑΡΓΑΚΟ

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης

κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερωνύμου, εὐρισκομένου σήμερον εἰς τήν ἐξόδιον ἀκολουθίαν τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Σισανίου καί Σιατίστης κυροῦ Παύλου, μεταφέρω τάς θερμοτάτας συλλυπητηρίουσ ἀυτοῦ εὐχάσ πρός τήν οἰκογένειαν τοῦ ἐκλιπόντος, ἀγαπητοῦ Σαράντου Καργάκου.

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Μονεμβασίας καί Σπάρτης κ. Εὐστάθιε καί ἀγαπητή πενθοῦσα σύναξις, ἡ Ἀποκάλυψις, τό τελευταῖο βιβλίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς μᾶς λέγει: «Μακάριοι οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, τά δέ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν» (Ἀποκ. 14,13). Καί ἀπό τήν ἄλλη, ὁ τραγικός ποιητής τῆς ἀρχαιότητος ὁ Εὐριπίδης θά μᾶς πεῖ: «Ὀλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας ἔσχεν μάθησιν».

Καί οἱ δύο αὐτοῖ στίχοι ἰσχύουν ἐπακριβῶς διά τόν προκείμενον νεκρόν.

Ὁ Σαράντος Καργάκος, τῷ ὄντι, ὑπῆρξε ἕνας πιστός χριστιανός, τέκνον τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας τήν ὁποία ὑπερβαλλόντως ἠγάπα καί ἔζη ἐν προσευχῇ καί ταπεινώσει, συμφώνως ταῖς ἐντολαῖς τῆς Θείας Διδασκαλίας. Γνωρίζω τήν ἐξομολόγησιν του καί τήν μετὰ ἱεροῦ πόθου προσέλευσίν του εἰς τήν Θεῖαν Μετάληψιν· Ἰσχύει, ἐν προκειμένῳ, διά τόν Σαράντον, τό τοῦ Ἀπ. Παύλου «ἐάν τε ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν τοῦ Κυρίου ἐσμέν» (Ρωμ. 14,8).

Ἀλλά καί ὄλβιος, εὐτυχής διά τήν βαθυτάτη ἱστορική του γνώση. Φιλίστωρ, φιλομαθής, λόγιος, ἱστορικός, γεννάδας, πεπαιδευμένος, εὐπατρίδης. Ἡ ἀγάπη του διά τήν ἑλληνικήν γλῶσσαν τόν καθιερώνουν, δέν θά εἶναι ὑπερβολή νά εἶπω, ὡς ἰσάξιον μέ τήν γενιά ἐκείνη τῶν διδασκάλων τοῦ Γένους. Διδάσκαλος τοῦ Γένους τῶν τελευταίων δεκαετιῶν τοῦ 20^{ου} καί τῶν δύο πρώτων τοῦ 21^{ου} αἰῶνος.

Ἡ εὐρυμάθειά του εἶχε ὡς κέντρον τήν συγγραφὴν καί τήν διδασκαλίαν. Αὐτά ἦταν τά ἰδανικά καί ὁράματά του.

Ἡ τρίτομη «Ἱστορία των Ἀρχαίων Ἀθηνῶν», ἡ «Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Σπάρτης», ἡ «Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας», «Οἱ μεγάλες μορφές καί μεγάλες στιγμές τοῦ '21», ἡ «Μικρασιατική Ἐκστρατεία» εἶναι μερικοὶ μόνον τίτλοι ἀπό τόν θησαυρό τῶν ἔργων του.

Υψίστη τιμή για τὰ ἑλληνικά γράμματα.

Ἐφυγε ὁ Σαράντος Καργάκος πιστός, ἔτοιμος, καρτερικός στήν ἀσθένειά του , προσηλωμένος εἰς τὰ ἱερά καί ὄσια τῆς ἑλληνορθόδοξίας, ἔφυγε μέ τήν πέννα στό χέρι, ἱστορικός ὦν, γράφων ἱστορίαν, αὐτός οὔτος, μέ τόν ἐπί γῆς βίον του.

Θά κατακλείσω τόν ἐπικήδειον τοῦτον λόγον μέ μία μαρτυρία ἐκ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεώς μου. Ὄταν τόν παρελθόντα Ἰούνιον τοῦ ἀπέστειλα μίαν ἐπιστολήν μέ τήν παράκλησιν ὅπως ἀναλάβει τήν τιμητικήν ἐπί ἐθελοντικῆς βάσεως θέσιν τοῦ ἱστορικοῦ συμβούλου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μάνης, μοί ἔδωκεν εὐθύς ἀμέσως τήν γραπτὴν ἀπάντησιν, τήν ὁποία καί διαφυλάττω εἰς τό γραφεῖόν μου: «Δέν ἔχω τίποτε ἄλλο νά Σᾶς πῶ, παρά νά ἐκφράσω τήν βαθειά συγκίνησιν πού μοῦ προκάλεσε ἡ τιμητική ἐπιστολή σας. Δέν ἀρκεῖ οὔτε ἡ εὐγενέστερη ἑλληνική λέξις «εὐχαριστῶ» γιά νά ἀνταποδώσω κατ' ἐλάχιστον τήν εὐγνωμοσύνην μου, γιά τήν προσγενομένη στό πρόσωπό μου τιμή. Παρότι ἀπεύφευγα στή ζωή μου τούς τίτλους, αὐτόν πού μοῦ ἀπονέμετε τόν δέχομαι εὐχαρίστως, γιατί ἀφορᾶ στήν ἀγαπημένη πατρίδα μου. Μακάρι νά μπορέσω νά ἀνταποκριθῶ σέ ὅ,τι μοῦ ζητήσετε».

Ἐπιθήσομεν, λοιπόν, τήν ὀφειλομένην τοῖς ἀλγοῦσι παράκλησιν καί παραμυθίαν. Ἡ τοῦ σώματος, Σαράντου Καργάκου, ἐκδημία, ἐνδημία πρός Κύριον εἶναι φάσκοντες.

Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν ἀναπαύσαι τήν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων μετὰ τῶν ἁγίων .

Αἰωνία του ἡ μνήμη